

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยเรื่องความต้องการข้อมูลข่าวสารการเปิดรับสื่อและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีน โดยการใช้แบบสอบถามจำนวน 400 ตัวอย่าง และนำผลที่ได้มาประมวลผลโดยโปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่งผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 ความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวชาวจีน

ตอนที่ 3 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวชาวจีน

ตอนที่ 4 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยของนักท่องเที่ยวชาวจีน

ตอนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน ความแตกต่างระหว่างลักษณะทางประชากรกับความต้องการ การเปิดรับและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยของนักท่องเที่ยวชาวจีน

ตอนที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่ม ความต้องการข้อมูลข่าวสาร การเปิดรับและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยของนักท่องเที่ยวชาวจีน

ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคล ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ตารางที่ 4.1 แสดงค่าร้อยละของข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	219	54.75
หญิง	181	45.25
รวม	400	100.00
อายุ		
ต่ำกว่า 21 ปี	83	20.75
21-30 ปี	124	31.00
31-40 ปี	101	25.25
41 ปีขึ้นไป	92	23.00
รวม	400	100.00
สถานภาพ		
โสด	166	41.50
สมรส	129	32.25
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	105	26.25
รวม	400	100.00
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี	102	25.50
ระดับปริญญาตรี	237	59.25
ระดับปริญญาโท	38	9.50
ปริญญาเอก	23	5.75
รวม	400	100.00

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
อาชีพ		
นักเรียน/นักศึกษา	43	10.75
ข้าราชการ	49	12.25
พนักงานบริษัทเอกชน	108	27.00
ธุรกิจส่วนตัว	169	42.25
เกษตรกร	8	2.00
เกษียณ/ว่างงาน	23	5.75
รวม	400	100.00
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
6,000-8,000 หยวน	111	27.75
8,001-10,000 หยวน	151	37.75
10,001 หยวนขึ้นไป	138	34.50
รวม	400	100.00

หมายเหตุ: อัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา 1 หยวน เท่ากับ 5 บาท โดยประมาณ (15 ธ.ค. 2559)

จากตารางที่ 4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวจีน จากกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นชาย (54.75%) อายุระหว่าง 21-30 ปี (31.00%) มีสถานภาพโสด (41.50%) มีการศึกษาระดับปริญญาตรี (59.25%) มีอาชีพทำธุรกิจส่วนตัว (42.25%) มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 8,001-10,000 หยวน (37.75%)

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าร้อยละของข้อมูลลักษณะการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวจีน

ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
การเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย		
ไม่เคยมาเลย	86	21.50
เคยมา 1 ครั้ง	127	31.75
เคยมา 2-3 ครั้ง	109	27.25
เคยมา 4 ครั้งขึ้นไป	78	19.50
รวม	400	100.00
ระยะเวลาของการเดินทางมาท่องเที่ยว		
1 สัปดาห์	253	63.25
2 สัปดาห์	82	20.50
3 สัปดาห์	42	10.50
อื่นๆ	23	5.75
รวม	400	100.00
ราคาทัวร์ที่เลือกซื้อมาท่องเที่ยว		
300-500 หยวนต่อคนต่อวัน	139	34.75
501-700 หยวนต่อคนต่อวัน	106	26.50
701-900 หยวนต่อคนต่อวัน	82	20.50
901 หยวนต่อคนต่อวัน ขึ้นไป	73	18.25
รวม	400	100.00
ประเภทของทัวร์ที่สนใจ		
แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	119	29.75
ประวัติศาสตร์และโบราณคดี	106	26.50
ประเพณีและวัฒนธรรม	94	23.50
สปาและการแพทย์	81	20.25
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวจีน จากกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยเคยมา 1 ครั้ง (31.75%) ระยะเวลาของการเดินทางมาท่องเที่ยวเป็น 1 สัปดาห์ (63.25%) ราคาทัวร์ที่เลือกซื้อมาท่องเที่ยวในราคา 300-500 หยวนต่อคนต่อวัน (34.75%) ประเภทของทัวร์ที่สนใจคือแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ (29.75%)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยและความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวชาวจีน

ตารางที่ 4.3 แสดงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคะแนนของความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวชาวจีน

ความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับ วัฒนธรรมไทยด้านต่าง ๆ	มาก จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	รวม จำนวน (ร้อยละ)	χ ²	S.D.	แปล ความ หมาย
ข้อควรปฏิบัติและมารยาทต่อ สถาบัน และบุคคลอันเป็นที่เคารพของคนไทย	204 (51.00)	113 (28.25)	83 (20.75)	400 (100.00)	2.30	0.79	ปาน กลาง
ข้อควรปฏิบัติและมารยาทเมื่ออยู่ใน สถานที่สำคัญ หรือสถานที่ประกอบ พิธีกรรมทางศาสนาและความเชื่อ	311 (77.75)	62 (15.50)	27 (6.75)	400 (100.00)	2.71	0.58	มาก
ข้อควรปฏิบัติต่อผู้อื่นและมารยาทเมื่อ อยู่ในสถานที่สาธารณะ	298 (74.50)	64 (16.00)	38 (9.50)	400 (100.00)	2.65	0.65	มาก
มารยาทในการเข้ามีส่วนร่วมกับการงาน ประเพณีของประเทศไทย	256 (64.00)	83 (20.75)	61 (15.25)	400 (100.00)	2.49	0.74	มาก
ข้อกฎหมาย ได้แก่ การห้ามสูบบุหรี่ใน ห้องอาหาร การห้ามนำโบราณวัตถุ เช่น พระพุทธรูปออกนอกประเทศ หรือการลักลอบนำงาช้างเข้า-ออก ประเทศ	224 (56.00)	97 (24.25)	79 (19.75)	400 (100.00)	2.36	0.79	มาก
รวม	1, 293 (64.65)	419 (20.95)	288 (14.40)	2,000 (100.00)	288	0.73	มาก

จากตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในด้านต่าง ๆ จากกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ระดับค่าเฉลี่ยคะแนนความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในด้านต่าง ๆ ในทุกตัวแปรอยู่ในระดับความต้องการมาก ($\bar{X}=2.50$, S.D.=0.73) และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนเป็นรายหัวข้อพบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.30-2.71 โดยพบว่า ความต้องการในเนื้อหาของข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่ต้องการมากที่สุดคือ ข้อควรปฏิบัติและมารยาทเมื่ออยู่ในสถานที่สำคัญหรือสถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาและความเชื่อ ($\bar{X}=2.71$, S.D.=0.58) รองลงมาคือ ข้อควรปฏิบัติต่อผู้อื่นและมารยาทเมื่ออยู่ในสถานที่สาธารณะ ($\bar{X}=2.65$, S.D.=0.65)

ตารางที่ 4.4 แสดงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคะแนนของความถี่ของประเภทของสื่อเพื่อสื่อสารข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยของนักท่องเที่ยวชาวจีน

	มาก จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	รวม จำนวน (ร้อยละ)	$\bar{X}$	S.D.	แปล ความ หมาย
1. สื่อเฉพาะกิจ							
- เอกสารประชาสัมพันธ์แนะนำ/ คู่มือ	278 (69.50)	73 (18.25)	49 (12.25)	400 (100.00)	2.57	0.70	มาก
- นิตยสาร	219 (54.75)	107 (26.75)	74 (18.50)	400 (100.00)	2.36	0.78	มาก
- แผ่นพับ/ใบปลิว	186 (46.50)	112 (28.00)	102 (25.50)	400 (100.00)	2.21	0.82	ปาน กลาง
- โปสเตอร์	154 (38.50)	129 (32.25)	117 (29.25)	400 (100.00)	2.09	0.82	ปาน กลาง
- บิลบอร์ด	127 (31.75)	140 (35.00)	133 (33.25)	400 (100.00)	1.99	0.81	ปาน กลาง
- วารสารบนเครื่องบิน/สนามบิน	136 (34.00)	141 (35.25)	123 (30.75)	400 (100.00)	2.03	0.80	ปาน กลาง
- ซีดี/วีซีดี	133 (33.25)	138 (34.50)	129 (32.25)	400 (100.00)	2.01	0.81	ปาน กลาง

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

	มาก	ปานกลาง	น้อย	รวม	χ ²	S.D.	แปล
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน			ความ
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			หมาย
2. อินเทอร์เน็ต							
- เว็บไซต์	302	77	21	400	2.70	0.56	มาก
	(75.50)	(19.25)	(5.25)	(100.00)			
- แอปพลิเคชัน YouKu	253	95	52	400	2.50	0.71	มาก
	(63.25)	(23.75)	(13.00)	(100.00)			
3. สื่อมวลชน							
- ภาพยนตร์เรื่อง Lost In Thailand	296	61	43	400	2.63	0.67	มาก
	(74.00)	(15.25)	(10.75)	(100.00)			
- วิทยุ	197	111	92	400	2.26	0.81	ปาน
	(49.25)	(27.75)	(23.00)	(100.00)			กลาง
- โทรทัศน์ / ละคร	244	101	55	400	2.47	0.72	มาก
	(61.00)	(25.25)	(13.75)	(100.00)			
- หนังสือพิมพ์	166	121	113	400	2.13	0.82	ปาน
	(41.50)	(30.25)	(28.25)	(100.00)			กลาง
4. สื่อบุคคล							
- เจ้าหน้าที่บริษัททัวร์	239	89	72	400	2.42	0.78	มาก
	(59.75)	(22.25)	(18.00)	(100.00)			
- หัวหน้าทัวร์	272	80	48	400	2.56	0.70	มาก
	(68.00)	(20.00)	(12.00)	(100.00)			
- ไกด์ท้องถิ่น	266	84	50	400	2.54	0.71	มาก
	(66.50)	(21.00)	(12.50)	(100.00)			
5. สื่อกิจกรรม							
- นิทรรศการการท่องเที่ยว	251	90	59	400	2.48	0.74	มาก
	(62.75)	(22.50)	(14.75)	(100.00)			
- ไร่คโหลว์	174	126	100	400	2.19	0.81	ปาน
	(43.50)	(31.50)	(25.00)	(100.00)			กลาง
- เอกสารโฆษณาประชาสัมพันธ์	248	97	55	400	2.48	0.72	มาก
การส่งเสริมการขายการท่องเที่ยว	(62.00)	(24.25)	(13.75)	(100.00)			
รวม	4,141	1,972	1,487	7,600	2.35	0.79	มาก
	(54.49)	(25.95)	(19.57)	(100.00)			

จากตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมความต้องการประเภทของสื่อเพื่อสื่อสารข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย จากกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่าระดับค่าเฉลี่ยคะแนนความต้องการประเภทของสื่อเพื่อสื่อสารข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในทุกตัวแปรอยู่ในระดับความต้องการมาก ($\bar{X}=2.35$, S.D.=0.79) และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนเป็นรายหัวข้อพบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.70-1.99 โดยพบว่า ความต้องการในประเภทของสื่อเพื่อสื่อสารข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย 5 สื่อหลักคือ เว็บไซต์ ($\bar{X}=2.70$, S.D.=0.56) ภาพยนตร์เรื่อง Lost In Thailand ($\bar{X}=2.63$, S.D.=0.67) เอกสารประชาสัมพันธ์แนะนำ/คู่มือ ($\bar{X}=2.57$, S.D.=0.70) หัวหน้าทัวร์ ($\bar{X}=2.56$, S.D.=0.70) และไกด์ท้องถิ่น ($\bar{X}=2.54$, S.D.=0.71)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวชาวจีน

ตารางที่ 4.5 แสดงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการเคยได้รับข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวชาวจีน

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่เคยได้รับ	รวม	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน			หมาย
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)			
1. ภาพยนตร์เรื่อง Lost In Thailand	202 (50.50)	93 (23.25)	77 (19.25)	19 (4.75)	5 (1.25)	4 (1.00)	400 (100.00)	4.14	1.07	มาก
2. หนังสือพิมพ์	120 (30.00)	87 (21.75)	75 (18.75)	63 (15.75)	36 (9.00)	19 (4.75)	400 (100.00)	3.34	1.50	มาก
3. วารสารหรือนิตยสารการท่องเที่ยว	79 (19.75)	69 (17.25)	66 (16.50)	64 (16.00)	62 (15.50)	60 (15.00)	400 (100.00)	2.65	1.72	ปานกลาง
4. โทรทัศน์/ละครไทย	113 (28.25)	72 (18.00)	65 (16.25)	56 (14.00)	54 (13.50)	40 (10.00)	400 (100.00)	3.04	1.70	ปานกลาง
5. อินเทอร์เน็ต	74 (18.50)	66 (16.50)	67 (16.75)	66 (16.50)	64 (16.00)	63 (15.75)	400 (100.00)	2.58	1.72	ปานกลาง
6. ญาติหรือบุคคลในครอบครัว	75 (18.75)	67 (16.75)	63 (15.75)	64 (16.00)	65 (16.25)	66 (16.50)	400 (100.00)	2.56	1.74	ปานกลาง

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่เคยได้รับ	รวม	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
7. เพื่อน	78 (19.50)	69 (17.25)	65 (16.25)	64 (16.00)	64 (16.00)	60 (15.00)	400 (100.00)	2.63	1.72	ปานกลาง
8. คำแนะนำจาก นักอุตสาหกรรมหรือ พนักงานของบริษัท ที่เกี่ยวข้อง	135 (33.75)	94 (23.50)	60 (15.00)	57 (14.25)	46 (11.50)	8 (2.00)	400 (100.00)	3.48	1.46	มาก
9. สิ่งพิมพ์ประเภท ต่าง ๆ ได้แก่ โปสเตอร์ แผ่นพับ เอกสารแนะนำ ประเภทต่าง ๆ	124 (31.00)	96 (24.00)	82 (20.50)	51 (12.75)	37 (9.25)	10 (2.50)	400 (100.00)	3.47	1.41	มาก
10. กิจกรรมพิเศษที่จัด ขึ้นเพื่อส่งเสริมการ ท่องเที่ยวประเทศ ไทย เช่น นิทรรศการ การออกบูธ ภาพยนตร์ โฆษณาของการ ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นต้น	197 (49.25)	84 (21.00)	74 (18.50)	29 (7.25)	12 (3.00)	4 (1.00)	400 (100.00)	4.03	1.18	มาก
11. คู่มือเดินทาง ท่องเที่ยวใน ประเทศไทย	131 (32.75)	101 (25.25)	76 (19.00)	40 (10.00)	30 (7.50)	22 (5.50)	400 (100.00)	3.49	1.49	มาก
รวม	1,328 (30.18)	898 (20.41)	770 (17.50)	573 (13.02)	475 (10.80)	356 (8.09)	4,400 (100.00)	3.22	1.63	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.5 การวิเคราะห์พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ก่อนเดินทางมายังประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวจีนเคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ระดับค่าเฉลี่ยคะแนนการเคยได้รับข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อประเภทของสื่อที่เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในทุกประเภทอยู่ในระดับเคยได้รับปานกลาง ($\bar{X}$ =3.22,

S.D.=1.63) และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนเป็นรายหัวข้อพบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.56-4.14 โดยพบว่า 5 สื่หลักคือ ภาพยนตร์เรื่อง Lost In Thailand ($\bar{X}$ =4.14, S.D.=1.07) เคยได้รับมากที่สุดรองลงมาคือ กิจกรรมพิเศษที่จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทย ($\bar{X}$ =4.03, S.D.=1.18) รองลงมาคือ คู่มือเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ($\bar{X}$ =3.49, S.D.=1.49) ต่อมาคือคำแนะนำจากมัคคุเทศก์หรือพนักงานของบริษัทนำเที่ยว ($\bar{X}$ =3.48, S.D.=1.46) และท้ายสุดคือสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ ($\bar{X}$ =3.47, S.D.=1.41)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยของนักท่องเที่ยวชาวจีน

4.1 ผลการวิเคราะห์แสดงค่าความถี่ ค่าร้อยละ การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ของนักท่องเที่ยวชาวจีน

ตารางที่ 4.6 แสดงความถี่ ค่าร้อยละ การรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย

ระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารวัฒนธรรมไทย	รับรู้		ไม่รับรู้		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การรับรู้เกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติและมารยาทต่อ						
สถาบันและบุคคลอันเป็นที่เคารพของคนไทย						
- การแสดงความเคารพต่อสถาบันพระมหากษัตริย์	334	83.50	66	16.50	400	100.00
เช่น การลุกขึ้นยืนถวายความเคารพเมื่อได้ยินเพลงสรรเสริญพระบารมี, การไม่เหยียบย่ำหรือทำลายพระบรมฉายาลักษณ์, การห้ามถ่ายภาพพระมหากษัตริย์						
- การแสดงความเคารพต่อสถาบันศาสนา เช่น การปฏิบัติตนต่อภิกษุสงฆ์ โดยเฉพาะผู้หญิงจะแตะต้องตัวพระภิกษุไม่ได้, ลักษณะท่าทางในการใส่บาตรพระภิกษุสงฆ์, การถวายเงินพระภิกษุสงฆ์	325	81.25	75	18.75	400	100.00

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารวัฒนธรรมไทย	รับรู้		ไม่รับรู้		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
- การแสดงความเคารพต่อสถาบันชาติ เช่น การปฏิบัติตนการลุกยืนเพื่อเคารพเพลงชาติ, การไม่เหยียบย่ำทำลายธงชาติไทย	329	82.25	71	17.75	400	100.00
- การให้เกียรติและแสดงความเคารพต่อผู้อาวุโส	321	80.25	79	19.75	400	100.00
รวม	327	81.81	73	18.19	400	100.00
2. การรับรู้เกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติและมารยาทในสถานที่สำคัญทางศาสนาและความเชื่อ						
- การแต่งกายสุภาพเพื่อเข้าเฝ้าฯ ชมพระบรมมหาราชวังและวัด เช่น ผู้หญิงไม่สวมเสื้อสายเดี่ยวกระโปรงหรือกางเกงที่สั้นมาก	268	67.00	132	33.00	400	100.00
- การแสดงความเคารพต่อรูปเคารพทางศาสนาและรูปเคารพตามความเชื่อและขนบประเพณีไทย เช่น ศาลพระภูมิ ไม่หยิบจับของบนศาลมาเล่น	273	68.25	127	31.75	400	100.00
- การปฏิบัติตนในเขตโบราณสถานหรือพิพิธภัณฑสถาน เช่น ไม่ปีนป่ายบนซากเจดีย์หรือโบราณสถาน, ไม่เก็บวัตถุโบราณสถาน หรือจับต้องวัตถุที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑสถาน, การห้ามถ่ายภาพในพิพิธภัณฑสถาน	281	70.25	119	29.75	400	100.00
รวม	274	68.50	126	31.50	400	100.00
3. การรับรู้เกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติและมารยาทในสถานที่สาธารณะ						
- แต่งกายให้ดูกาลเทศะในที่สาธารณะ เช่น ไม่แต่งกายโป้เปิดเผยร่างกาย	239	59.75	161	40.25	400	100.00
- ไม่ควรแสดงความร่าเริงอย่างเปิดเผยในที่สาธารณะ เช่น กอดจูบจูบค้ำ	234	58.50	166	41.50	400	100.00
- ไม่จับศีรษะผู้อื่น, การโยนหรือส่งสิ่งของข้ามศีรษะผู้อื่น	212	53.00	188	47.00	400	100.00
- เคารพในสิทธิของผู้อื่นเช่น การแย่งแย่งลิ้นแหว่งที่คอย การแย่งแย่งที่นั่งบนพาหนะ	210	52.50	190	47.50	400	100.00

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารวัฒนธรรมไทย	รับรู้		ไม่รับรู้		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
- มีมารยาทในการใช้พื้นที่สาธารณะ เช่น การรักษาความสะอาดและใช้ห้องน้ำสาธารณะอย่างถูกวิธี ไม่ใช้พื้นที่ในสนามบินเป็นพื้นที่ส่วนตัว เช่น ใช้เก้าอี้หลาย ๆ ตัวมาต่อกันเป็นที่นอนระหว่างการรอเที่ยวบิน	240	60.00	160	40.00	400	100.00
- ไม่ขูดขีดสถานที่สาธารณะ	232	58.00	168	42.00	400	100.00
- ไม่สูบบุหรี่ในที่สาธารณะ	210	52.50	190	47.50	400	100.00
- ไม่ส่งเสียงดังในสถานที่ท่องเที่ยว	201	50.25	199	49.75	400	100.00
- ปฏิบัติตนต่อบุคคลทั่วไประหว่างเดินทาง ท่องเที่ยวด้วยความสุภาพ เช่น ไม่จับศีรษะผู้อื่น ไม่ใช้เท้าชี้บอก ไม่พูดขณะอาหารเต็มปาก	236	59.00	164	41.00	400	100.00
- ปฏิบัติตนต่อนักท่องเที่ยวด้วยกันเองระหว่าง เดินทางท่องเที่ยวด้วยความสุภาพ เช่น ไม่ผลักไส ไม่พูดเสียงดังเอะอะจนเป็นที่เดือดร้อนรำคาญต่อ ผู้อื่น	219	54.75	181	45.25	400	100.00
- ไม่ถ่มน้ำลาย, ขากเสลด	227	56.75	173	43.25	400	100.00
- ไม่ส่งเสียงดังระหว่างรับประทานอาหารส่วนร่วม (บุฟเฟต์)	202	50.50	198	49.50	400	100.00
- ไม่ทิ้งขยะต่าง ๆ ลงบนพื้นที่สาธารณะ	221	55.25	179	44.75	400	100.00
รวม	222	55.44	178	44.56	400	100.00
4. การรับรู้เกี่ยวกับมารยาทในการมีส่วนร่วมและเข้าชม						
ในเทศกาลตามประเพณีไทยที่นิยมในหมู่						
นักท่องเที่ยวชาวจีน						
- การไม่เล่นสาดน้ำหรือน้ำแข็งอย่างรุนแรงต่อ บุคคลอื่นในเทศกาลสงกรานต์	279	69.75	121	30.25	400	100.00
- การไม่ผลักไสหรือเขี่ยกระทงของผู้อื่นเพื่อลอย กระทงของตนเองในเทศกาลลอยกระทง	263	65.75	137	34.25	400	100.00
- การไม่เข้าไปแทรกตัวหรือเข้าไปเดินปะปนใน ขบวนพ็อนถวายในพิธีการสำคัญ	289	72.25	111	27.75	400	100.00

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารวัฒนธรรมไทย	รับรู้		ไม่รับรู้		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
- การไม่แสดงอาการขบขันหรือดูแคลนวิธีปฏิบัติในพิธีกรรมต่าง ๆ ของคนไทยในระหว่างการเข้าชมพิธีการต่าง ๆ เช่น การแห่เจ้าในงานประเพณีกินผัก	296	74.00	104	26.00	400	100.00
- การไม่เข้าไปมีส่วนร่วมในประเพณีโดยที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้หรือไม่ได้รับอนุญาต เช่น พิธีการลุยไฟในประเพณีกินผัก	301	75.25	99	24.75	400	100.00
รวม	286	71.40	114	28.60	400	100.00

จากตารางที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย จากกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า

ระดับค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนเกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติและมารยาทต่อสถาบันและบุคคลอันเป็นที่เคารพของคนไทย รับรู้ เฉลี่ยจำนวน 327 คน คิดเป็นร้อยละ 81.81 และไม่รับรู้ เฉลี่ยจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 18.19

ระดับค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนเกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติและมารยาทในสถานที่สำคัญทางศาสนาและความเชื่อ รับรู้ เฉลี่ยจำนวน 274 คน คิดเป็นร้อยละ 68.50 และไม่รับรู้ เฉลี่ยจำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 31.50

ระดับค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนเกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติและมารยาทในสถานที่สาธารณะ รับรู้ เฉลี่ยจำนวน 222 คน คิดเป็นร้อยละ 55.44 และไม่รับรู้ เฉลี่ยจำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 44.56

ระดับค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนเกี่ยวกับมารยาทในการมีส่วนร่วมและเข้าชมในเทศกาลตามประเพณีไทยที่นิยมในหมู่นักท่องเที่ยวชาวจีน รับรู้ เฉลี่ยจำนวน 286 คน คิดเป็นร้อยละ 71.40 และไม่รับรู้ เฉลี่ยจำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 28.60

4.2 ผลการวิเคราะห์แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยของนักท่องเที่ยวชาวจีน

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยแต่ละด้าน

การรับรู้ข้อมูลข่าวสารวัฒนธรรมไทย	$\bar{X}$	S.D.	แปล ความหมาย
การรับรู้เกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติและมารยาทต่อสถาบันและบุคคลอันเป็นที่เคารพของคนไทย (X_1) จำนวน 4 คะแนน	3.65	0.537	มาก
การรับรู้เกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติและมารยาทในสถานที่สำคัญทางศาสนาและความเชื่อ (X_2) จำนวน 3 คะแนน	2.55	0.560	มาก
การรับรู้เกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติและมารยาทในสถานที่สาธารณะ (X_3) จำนวน 13 คะแนน	5.14	1.873	น้อย
การรับรู้เกี่ยวกับมารยาทในการมีส่วนร่วมและเข้าชมในเทศกาลตามประเพณีไทยที่นิยมในหมู่นักท่องเที่ยวชาวจีน (X_4) จำนวน 5 คะแนน	2.56	0.911	ปานกลาง
รวมการรับรู้ข้อมูลข่าวสารวัฒนธรรมไทย 25 คะแนน	13.89	2.80	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.7 การวิเคราะห์การรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย จากกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า ระดับค่าเฉลี่ยคะแนนของการรับรู้เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยทุกข้อของนักท่องเที่ยวชาวจีน อยู่ในระดับปานกลาง จากคะแนนเต็ม 25 คะแนน ($\bar{X}=13.89$, S.D.=2.80) และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนเป็นรายหัวข้อพบว่า ค่าเฉลี่ยของการรับรู้เกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติและมารยาทต่อสถาบันและบุคคลอันเป็นที่เคารพของคนไทยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}=3.65$, S.D.=0.537) จากค่าเฉลี่ยเต็ม 4 คะแนน รองลงมาคือ การรับรู้เกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติและมารยาทในสถานที่สำคัญทางศาสนาและความเชื่อ ($\bar{X}=2.55$, S.D.=0.560) จากค่าเฉลี่ยเต็ม 3 คะแนน ถัดมา การรับรู้เกี่ยวกับมารยาทในการมีส่วนร่วมและเข้าชมในเทศกาลตามประเพณีไทยที่นิยมในหมู่นักท่องเที่ยวชาวจีน ($\bar{X}=2.56$, S.D.=0.911) จากค่าเฉลี่ยเต็ม 5 คะแนน และ คะแนนการรับรู้เกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติและมารยาทในสถานที่สาธารณะ ($\bar{X}=5.14$, S.D.=1.873) จากค่าเฉลี่ยเต็ม 13 คะแนน ตามลำดับ

ตอนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐานความแตกต่างระหว่างลักษณะทางประชากร กับความต้องการ การเปิดรับ และการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยของนักท่องเที่ยวชาวจีน

สมมติฐานที่ 5.1 ลักษณะทางประชากรแตกต่างกันมีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.1.1 เพศแตกต่างกันมีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : เพศที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : เพศที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.8 การเปรียบเทียบความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม จำแนกตามเพศ

ความต้องการ	เพศ	N	$\bar{x}$	S.D.	t	P-Value
ความต้องการเนื้อหาข่าวสาร	ชาย	219	3.10	0.561	0.745	0.35
	หญิง	181	3.23	0.627		
ความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ	ชาย	219	3.13	0.623	0.851	0.41
	หญิง	181	3.30	0.774		

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ความต้องการเนื้อหาข่าวสารมี ค่า t เท่ากับ 0.745 และค่า P-Value เท่ากับ 0.35 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ มีค่า t เท่ากับ 0.851 และค่า P-Value เท่ากับ 0.41 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 5.1.1 สรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.1.2 อายุแตกต่างกันมีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : อายุที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : อายุที่แตกต่างกัน มีมีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.9 การเปรียบเทียบความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมจำแนกตามอายุ

ความต้องการ	อายุ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	P-Value
ความต้องการเนื้อหาข่าวสาร	ต่ำกว่า 21 ปี	83	3.10	0.692	5.253	0.01*
	21-30 ปี	124	3.24	0.707		
	31-40 ปี	101	3.30	0.683		
	41 ปีขึ้นไป	92	3.41	0.672		
ความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ	ต่ำกว่า 21 ปี	83	3.19	0.783	4.797	0.00*
	21-30 ปี	124	3.59	0.684		
	31-40 ปี	101	3.78	0.820		
	41 ปีขึ้นไป	92	3.99	0.745		

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ความต้องการเนื้อหาข่าวสารมี ค่า F เท่ากับ 5.253 และค่า P-Value เท่ากับ 0.01 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ มีค่า F เท่ากับ 4.797 และค่า P-Value เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 5.1.2 สรุปได้ว่า อายุที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

สำหรับการทดสอบเพื่อให้ทราบค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม

จำแนกตามอายุเป็นรายคูนั้น ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบผลต่างนัยสำคัญ (LSD) ในการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison) ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.10 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจำแนกตามอายุเป็นรายคูน

ช่วงอายุ	ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่า 21 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41 ปีขึ้นไป
		3.10	3.24	3.30	3.41
ต่ำกว่า 21 ปี	3.10	-	-0.140 (0.007)	-0.200 (0.001)*	-0.310 (0.021)*
21-30 ปี	3.24		-	-0.060 (0.140)	-0.170 (0.000)*
31-40 ปี	3.30			-	-0.110 (0.101)
41 ปีขึ้นไป	3.41				-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.10 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยโดยรวม จำแนกตามช่วงอายุ สามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุ 31-40 ปี

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุ 21-30 ปี มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป

แต่สำหรับตัวแปรช่วงอายุอื่น ๆ นั้นไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตารางที่ 4.11 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามอายุเป็นรายคู่

ช่วงอายุ	ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่า 21 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41 ปีขึ้นไป
		3.19	3.59	3.78	3.99
ต่ำกว่า 21 ปี	3.19	-	-0.400 (0.127)	-0.590 (0.004)*	-0.800 (0.003)*
21-30 ปี	3.59		-	-0.190 (0.012)*	-0.400 (0.010)*
31-40 ปี	3.78			-	-0.210 (0.084)
41 ปีขึ้นไป	3.99				-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.11 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามช่วงอายุ สามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวยุวชนที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี มีความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวยุวชนที่มีอายุ 31-40 ปี

กลุ่มนักท่องเที่ยวยุวชนที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี มีความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวยุวชนที่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป

กลุ่มนักท่องเที่ยวยุวชนที่มีอายุ 21-30 ปี มีความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวยุวชนที่มีอายุ 31-40 ปี

กลุ่มนักท่องเที่ยวยุวชนที่มีอายุ 21-30 ปี มีความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวยุวชนที่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป

แต่สำหรับตัวแปรช่วงอายุอื่น ๆ นั้น ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สมมติฐานที่ 5.1.3 สถานภาพแตกต่างกันมีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H₀: สถานภาพที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : สถานภาพที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.12 การเปรียบเทียบความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามสถานภาพ

ความต้องการ	สถานภาพ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	P-Value
ความต้องการเนื้อหาข่าวสาร	โสด	166	3.11	0.532	0.372	0.68
	สมรส	129	3.89	0.748		
	หย่าร้าง/แยกกันอยู่	105	2.94	0.669		
ความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ	โสด	166	3.01	0.632	0.886	0.44
	สมรส	129	3.79	0.842		
	หย่าร้าง/แยกกันอยู่	105	2.86	0.596		

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ความต้องการเนื้อหาข่าวสารมี ค่า t เท่ากับ 0.372 และค่า P-Value เท่ากับ 0.68 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ มีค่า t เท่ากับ 0.886 และค่า P-Value เท่ากับ 0.44 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 5.1.3 สรุปได้ว่า สถานภาพที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.1.4 ระดับการศึกษา แตกต่างกันมีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.13 การเปรียบเทียบความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามระดับการศึกษา

ความต้องการ	ระดับการศึกษา	n	$\bar{X}$	S.D.	F	P-Value
ความต้องการเนื้อหา ข่าวสาร	ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี	102	3.36	0.605	2.849	0.04*
	ระดับปริญญาตรี	237	3.94	0.544		
	ระดับปริญญาโท	38	4.12	0.704		
	ปริญญาเอก	23	4.36	0.953		
ความต้องการให้มีการ นำเสนอจากสื่อประเภท ต่าง ๆ	ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี	102	3.12	0.617	5.612	0.00*
	ระดับปริญญาตรี	237	3.74	0.656		
	ระดับปริญญาโท	38	4.03	0.741		
	ปริญญาเอก	23	4.11	0.561		

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ความต้องการเนื้อหาข่าวสารมี ค่า F เท่ากับ 2.849 และค่า P-Value เท่ากับ 0.04 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ มีค่า F เท่ากับ 5.612 และค่า P-Value เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 5.1.4 สรุปได้ว่า ระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

สำหรับการทดสอบเพื่อให้ทราบค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่ นั้น ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบผลต่างนัยสำคัญ (LSD) ในการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison) ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.14 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่าระดับ ปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
		3.36	3.94	4.12	4.36
ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี	3.36	-	-0.580 (0.024)*	-0.760 (0.000)*	-1.000 (0.000)*
ปริญญาตรี	3.94		-	-0.180 (0.134)	-0.420 (0.085)
ปริญญาโท	4.12			-	-0.240 (0.093)
ปริญญาเอก	4.36				-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.14 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย โดยรวมจำแนกตามระดับการศึกษา สามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีระดับการศึกษาปริญญาโท

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีระดับการศึกษาปริญญาเอก

แต่สำหรับตัวแปรระดับการศึกษาอื่น ๆ นั้น ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ

0.05

ตารางที่ 4.15 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่าระดับ ปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
		3.12	3.74	4.03	4.11
ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี	3.12	-	-0.620 (0.031)*	-0.910 (0.001)*	-0.990 (0.000)*
ปริญญาตรี	3.74		-	-0.290 (0.069)	-0.370 (0.146)
ปริญญาโท	4.03			-	-0.080 (0.103)
ปริญญาเอก	4.11				-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.15 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมจำแนกตามระดับการศึกษา สามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวยุโรปที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวยุโรปที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี

กลุ่มนักท่องเที่ยวยุโรปที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวยุโรปที่มีระดับการศึกษาปริญญาโท

กลุ่มนักท่องเที่ยวยุโรปที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวยุโรปที่มีระดับการศึกษาปริญญาเอก

แต่สำหรับตัวแปรระดับการศึกษาอื่น ๆ นั้น ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สมมติฐานที่ 5.1.5 อาชีพแตกต่างกันมีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : อาชีพที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม ไม่แตกต่างกัน

H_1 : อาชีพที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.16 การเปรียบเทียบความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามอาชีพ

ความต้องการ	อาชีพ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	P-Value
ความต้องการเนื้อหาข่าวสาร	นักเรียน/นักศึกษา	43	2.79	0.695	4.855	0.00*
	ข้าราชการ	49	3.68	0.714		
	พนักงานบริษัทเอกชน	108	3.24	0.806		
	ธุรกิจส่วนตัว	169	3.10	0.510		
	เกษตรกร	8	2.57	0.606		
	เกษียณ/ว่างงาน	23	2.84	0.771		
ความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ	นักเรียน/นักศึกษา	43	2.68	0.663	3.236	0.01*
	ข้าราชการ	49	3.75	0.721		
	พนักงานบริษัทเอกชน	108	3.19	0.812		
	ธุรกิจส่วนตัว	169	3.20	0.619		
	เกษตรกร	8	2.36	0.663		
	เกษียณ/ว่างงาน	23	2.87	0.428		

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ความต้องการเนื้อหาข่าวสารมี ค่า F เท่ากับ 4.885 และค่า P-Value เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ มีค่า F เท่ากับ 3.236 และค่า P-Value เท่ากับ 0.01 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 5.1.5 สรุปได้ว่า อาชีพ ที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

สำหรับการทดสอบเพื่อให้ทราบค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม

จำแนกตามอาชีพเป็นรายคู่ นั้น ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบผลต่างนัยสำคัญ (LSD) ในการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison) ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.17 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจำแนกตามอาชีพเป็นรายคู่

อาชีพ	ค่าเฉลี่ย	นักเรียน/ นักศึกษา	ข้าราชการ	พนักงาน บริษัทเอกชน	ธุรกิจ ส่วนตัว	เกษตรกร	เกษียณ/ ว่างงาน
		2.79	3.68	3.24	3.10	2.57	2.87
นักเรียน/นักศึกษา	2.79	-	-0.890 (0.004)*	-0.450 (0.092)	-0.310 (0.021)*	0.220 (0.109)	-0.050 (0.098)
ข้าราชการ	3.68		-	0.440 (0.124)	0.580 (0.251)	1.110 (0.007)*	0.840 (0.071)
พนักงาน บริษัทเอกชน	3.24			-	0.140 (0.061)	0.670 (0.000)*	0.400 (0.063)
ธุรกิจส่วนตัว	3.10				-	0.530 (0.071)	0.260 (0.147)
เกษตรกร	2.57					-	-0.270 (0.271)
เกษียณ/ว่างงาน	2.84						-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.17 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย โดยรวม จำแนกตามอาชีพ สามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพข้าราชการ

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพข้าราชการ มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพเกษตรกร

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนมีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพเกษตรกร แต่สำหรับตัวแปรระดับการศึกษาอื่น ๆ นั้น ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตารางที่ 4.18 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามอาชีพเป็นรายคู่

อาชีพ	ค่าเฉลี่ย	นักเรียน/ นักศึกษา	ข้าราชการ	พนักงาน บริษัทเอกชน	ธุรกิจ ส่วนตัว	เกษตรกร	เกษียณ/ ว่างงาน
		2.68	3.75	3.19	3.2	2.36	2.87
นักเรียน/ นักศึกษา	2.68	-	-1.070 (0.000)*	-0.510 (0.004)*	-0.520 (0.021)*	0.320 (0.088)	-0.190 (0.074)
ข้าราชการ	3.75		-	0.560 (0.070)	0.550 (0.125)	1.390 (0.002)*	0.880 (0.063)
พนักงาน บริษัทเอกชน	3.19			-	-0.010 (0.059)	0.830 (0.000)*	0.320 (0.071)
ธุรกิจส่วนตัว	3.20				-	0.840 (0.092)	0.330 (0.098)
เกษตรกร	2.36					-	-0.510 (0.135)
เกษียณ/ ว่างงาน	2.87						-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.18 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม จำแนกตามอาชีพ สามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพข้าราชการ

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพข้าราชการ มีความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพเกษตรกร

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนมีความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพเกษตรกร

แต่สำหรับตัวแปรระดับการศึกษาอื่น ๆ นั้นไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สมมติฐานที่ 5.1.6 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม แตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.19 การเปรียบเทียบมีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ความต้องการ	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	n	$\bar{X}$	S.D.	F	P-Value
ความต้องการเนื้อหาข่าวสาร	6,000-8,000 หยวน	111	3.00	0.527	11.301	0.02*
	8,001-10,000 หยวน	151	3.75	0.618		
	10,001 หยวนขึ้นไป	138	3.98	0.736		
ความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ	6,000-8,000 หยวน	111	3.13	0.696	9.630	0.01*
	8,001-10,000 หยวน	151	4.15	0.713		
	10,001 หยวนขึ้นไป	138	4.10	0.761		

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.19 พบว่า ความต้องการเนื้อหาข่าวสารมี ค่า F เท่ากับ 11.301 และค่า P-Value เท่ากับ 0.02 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่วนความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ มีค่า F เท่ากับ 9.630 และค่า P-Value เท่ากับ 0.01 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 5.1.6 สรุปได้ว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

สำหรับการทดสอบเพื่อให้ทราบค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเป็นรายคูนั้น ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบผลต่างนัยสำคัญ (LSD) ในการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison) ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.20 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย จำแนกตามอาชีพเป็นรายคูน

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	ค่าเฉลี่ย	6,000-8,000 หยวน	8,001-10,000 หยวน	10,001 หยวน ขึ้นไป
		3.00	3.75	3.98
6,000-8,000 หยวน	3.00	-	-0.750 (0.000)*	-0.980 (0.001)*
8,001-10,000 หยวน	3.75		-	-0.230 (0.084)
10,001 หยวนขึ้นไป	3.98			-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.20 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนสามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 6,000-8,000 หยวนต่อเดือนมีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 8,001-10,000 หยวนต่อเดือน

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 6,000-8,000 หยวนต่อเดือนมีความต้องการเนื้อหาข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 10,001 หยวนขึ้นไปต่อเดือน

แต่สำหรับตัวแปรระดับการศึกษาอื่น ๆ นั้น ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตารางที่ 4.21 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามอาชีพเป็นรายคู่

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	ค่าเฉลี่ย	6,000-8,000 หยวน	8,001-10,000 หยวน	10,001 หยวน ขึ้นไป
		3.13	4.15	4.10
6,000-8,000 หยวน	3.13	-	-1.020 (0.002)*	-0.970 (0.000)*
8,001-10,000 หยวน	4.15		-	-0.050 (0.074)
10,001 หยวนขึ้นไป	4.10			-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.21 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนสามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 6,000-8,000 หยวนต่อเดือนมีความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 8,001-10,000 หยวนต่อเดือน

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 6,000-8,000 หยวนต่อเดือนมีความต้องการให้มีการนำเสนอจากสื่อประเภทต่าง ๆ มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 10,001 หยวนขึ้นไปต่อเดือน

แต่สำหรับตัวแปรระดับการศึกษาอื่น ๆ นั้น ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สมมติฐานที่ 5.2 ลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกันมีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.2.1 เพศแตกต่างกันมีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : เพศที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : เพศที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.22 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามเพศ

เพศ	N	S.D.	t	P-Value
ชาย	219	3.36	0.720	0.38
หญิง	181	3.48	0.882	
รวม	400			

จากตารางที่ 4.22 พบว่า ค่า t เท่ากับ 0.880 และค่า P-Value เท่ากับ 0.38 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 5.2.1 สรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.2.2 อายุแตกต่างกันมีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : อายุที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : อายุที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.23 การเปรียบเทียบการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามอายุ

อายุ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	P-Value
ต่ำกว่า 21 ปี	83	3.38	0.646	9.377	0.001*
21-30 ปี	124	3.45	0.742		
31-40 ปี	101	3.65	0.818		
41 ปีขึ้นไป	92	3.96	0.760		
รวม	400				

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.23 พบว่า ค่า F เท่ากับ 9.377 และค่า P-Value เท่ากับ 0.0015 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 5.2.2 สรุปได้ว่าอายุที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

สำหรับการทดสอบเพื่อให้ทราบค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม จำแนกตามอายุเป็นรายค่านั้น ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบผลต่างนัยสำคัญ (LSD) ในการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison) ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.24 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่าง

ช่วงอายุ	ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่า 21 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41 ปีขึ้นไป
		3.38	3.45	3.65	3.96
ต่ำกว่า 21 ปี	3.38	-	-0.070 (0.092)	-0.270 (0.021)*	-0.580 (0.001)*
21-30 ปี	3.45		-	-0.200 (0.491)	-0.510 (0.032)*
31-40 ปี	3.65			-	-0.310 (0.104)
41 ปีขึ้นไป	3.96				-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.24 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม จำแนกตามช่วงอายุ สามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุ 31-40 ปี

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุ 21-30 ปี การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป

แต่สำหรับตัวแปรช่วงอายุอื่น ๆ นั้น ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สมมติฐานที่ 5.2.3 สถานภาพแตกต่างกันมีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : สถานภาพที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : สถานภาพที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.25 การเปรียบเทียบการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	P-Value
โสด	166	3.81	0.892	1.663	0.191
สมรส	129	3.30	0.632		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	105	3.02	0.710		
รวม	400				

จากตารางที่ 4.25 พบว่า ค่า F เท่ากับ 1.663 และค่า P-Value เท่ากับ 0.191 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ขอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 5.2.3 สรุปได้ว่า

สถานภาพที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.2.4 ระดับการศึกษา แตกต่างกันมีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.26 การเปรียบเทียบการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	n	$\bar{X}$	S.D.	F	P-Value
ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี	102	1.98	0.848	39.784	0.000*
ระดับปริญญาตรี	237	2.99	1.050		
ระดับปริญญาโท	38	3.70	1.031		
ปริญญาเอก	23	3.40	1.817		
รวม	400				

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.26 พบว่า ค่า F เท่ากับ 39.784 และค่า P-Value เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 5.2.4 สรุปได้ว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

สำหรับการทดสอบเพื่อให้ทราบค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่ นั้น ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบผลต่างนัยสำคัญ (LSD) ในการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison) ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.27 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่าง

ระดับการศึกษา	ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่า	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
		ปริญญาตรี			
		1.98	2.99	3.70	3.40
ต่ำกว่าปริญญาตรี	1.98	-	-1.010 (0.003)*	-1.720 (0.011)*	-1.420 (0.022)*
ปริญญาตรี	2.99		-	-0.710 (0.061)	-0.410 (0.008)*
ปริญญาโท	3.70			-	0.300 (0.113)
ปริญญาเอก	3.40				-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.27 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวยุโรปที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวยุโรปที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี

กลุ่มนักท่องเที่ยวยุโรปที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวยุโรปที่มีระดับการศึกษาปริญญาโท

กลุ่มนักท่องเที่ยวยุโรปที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวยุโรปที่มีระดับการศึกษาปริญญาเอก

กลุ่มนักท่องเที่ยวยุโรปที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวยุโรปที่มีระดับการศึกษาปริญญาเอก

แต่สำหรับตัวแปรระดับการศึกษาอื่น ๆ นั้นไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สมมติฐานที่ 5.2.5 อาชีพแตกต่างกันมีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : อาชีพที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_a : อาชีพที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.28 การเปรียบเทียบการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	P-Value
นักเรียน/นักศึกษา	43	1.39	0.688	24.788	0.000*
ข้าราชการ	49	2.80	0.948		
พนักงานบริษัทเอกชน	108	2.58	0.994		
ธุรกิจส่วนตัว	169	3.07	1.230		
เกษตรกร	8	1.52	0.574		
เกษียณ/ว่างงาน	23	1.75	0.577		
รวม	400				

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.28 พบว่า ค่า F เท่ากับ 24.788 และค่า P-Value เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 5.2.5 สรุปได้ว่าอาชีพที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

สำหรับการทดสอบเพื่อให้ทราบค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม จำแนกตามอาชีพเป็นรายค่านั้น ผู้วิจัย

ได้ใช้การทดสอบผลต่างนัยสำคัญ (LSD) ในการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison) ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.29 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่าง

อาชีพ	ค่าเฉลี่ย	นักเรียน/ นักศึกษา	ข้าราชการ	พนักงาน บริษัทเอกชน	ธุรกิจ ส่วนตัว	เกษตรกร	เกษียณ/ ว่างงาน
		1.39	2.80	2.58	3.07	1.52	1.75
นักเรียน/ นักศึกษา	1.39	-	-1.550 (0.002)*	-1.190 (0.060)	-1.680 (0.048)*	-0.130 (0.237)	-0.360 (0.095)
ข้าราชการ	2.80		-	0.220 (0.142)	-0.270 (0.352)	1.280 (0.006)*	1.050 (0.014)*
พนักงาน บริษัทเอกชน	2.58			-	-0.490 (0.084)	1.060 (0.001)*	0.830 (0.074)
ธุรกิจส่วนตัว	3.07				-	1.550 (0.029)*	1.320 (0.130)
เกษตรกร	1.52					-	-0.230 (0.374)
เกษียณ/ ว่างงาน	1.75						-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.29 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม จำแนกตามอาชีพ สามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพข้าราชการ

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพข้าราชการ มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพเกษตรกร

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพข้าราชการ มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพเกษียณ/ว่างงาน

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพเกษตรกร

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัวมีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพเกษตรกร

แต่สำหรับตัวแปรระดับการศึกษาอื่น ๆ นั้น ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ

0.05

สมมติฐานที่ 5.2.6 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.30 การเปรียบเทียบการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ
จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	n	$\bar{X}$	S.D.	F	P-Value
6,000-8,000 หยวน	111	1.97	0.682	87.865	0.000*
8,001-10,000 หยวน	151	3.19	0.782		
10,001 หยวนขึ้นไป	138	4.37	0.831		
รวม	400				

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.30 พบว่า ค่า F เท่ากับ 87.865 และค่า P-Value เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 5.2.6 สรุปได้ว่า

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวมแตกต่างกัน

สำหรับการทดสอบเพื่อให้ทราบค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเป็นรายกลุ่มนั้น ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบผลต่างนัยสำคัญ (LSD) ในการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison) ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.31 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่าง

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	ค่าเฉลี่ย	6,000-8,000	8,001-10,000	10,001 หยวน
		หยวน	หยวน	ขึ้นไป
		1.97	3.19	4.17
6,000-8,000 หยวน	1.97	-	-1.220 (0.005)*	-2.200 (0.001)*
8,001-10,000 หยวน	3.19		-	-0.980 (0.118)
10,001 หยวนขึ้นไป	4.17			-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.31 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ โดยรวม จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนสามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 6,000-8,000 หยวนต่อเดือน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 8,001-10,000 หยวนต่อเดือน

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 6,000-8,000 หยวนต่อเดือน มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยจากสื่อประเภทต่าง ๆ น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 10,001 หยวนขึ้นไปต่อเดือน

แต่สำหรับตัวแปรระดับการศึกษาอื่น ๆ นั้นไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สมมติฐานที่ 5.3 ลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกันมีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.3.1 เพศแตกต่างกันมีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : เพศที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : เพศที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.32 การเปรียบเทียบการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย จำแนกตามเพศ

เพศ	N	$\bar{x}$	S.D.	t	P-Value
ชาย	219	3.41	0.812	-0.577	0.56
หญิง	181	3.47	0.765		
รวม	400				

จากตารางที่ 4.32 พบว่า ค่า t เท่ากับ -0.577 และค่า P-Value เท่ากับ 0.56 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 5.3.1 สรุปได้ว่าเพศที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยโดยรวมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.3.2 อายุแตกต่างกันมีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : อายุที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยโดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : อายุที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยโดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.33 การเปรียบเทียบการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย จำแนกตามอายุ

อายุ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	P-Value
ต่ำกว่า 21 ปี	83	2.99	1.017	2.575	0.038*
21-30 ปี	124	2.87	1.073		
31-40 ปี	101	3.00	1.095		
41 ปีขึ้นไป	92	3.39	0.850		
รวม	400				

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.33 พบว่า ค่า F เท่ากับ 2.575 และค่า P-Value เท่ากับ 0.038 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 5.3.2 สรุปได้ว่า อายุที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยโดยรวมแตกต่างกัน

สำหรับการทดสอบเพื่อให้ทราบค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวม จำแนกตามอายุเป็นรายคูนั้น ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบผลต่างนัยสำคัญ (LSD) ในการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison) ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.34 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่าง

ช่วงอายุ	ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่า 21 ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41 ปีขึ้นไป
		2.99	2.87	3.00	3.39
ต่ำกว่า 21 ปี	2.99	-	0.120 (0.237)	0.001 (0.001)*	0.040 (0.000)*
21-30 ปี	2.87		-	0.130 (0.097)	-0.520 (0.184)
31-40 ปี	3.00			-	0.390 (0.419)
41 ปีขึ้นไป	3.39				-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.34 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยโดยรวม จำแนกตามช่วงอายุ สามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยน้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุ 31-40 ปี

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยน้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป

แต่สำหรับตัวแปรช่วงอายุอื่น ๆ นั้น ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สมมติฐานที่ 5.3.3 สถานภาพแตกต่างกันมีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : สถานภาพที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยโดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : สถานภาพที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยโดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.35 การเปรียบเทียบการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวมแตกต่างกันจำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	P-Value
โสด	166	3.74	0.792	1.362	0.255
สมรส	129	3.42	0.532		
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	105	2.89	0.439		
รวม	400				

จากตารางที่ 4.35 พบว่า ค่า F เท่ากับ 1.362 และค่า P-Value เท่ากับ 0.255 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ 5.3.3 สรุปได้ว่าสถานภาพที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.3.4 ระดับการศึกษา แตกต่างกันมีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.36 การเปรียบเทียบการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	n	$\bar{X}$	S.D.	F	P-Value
ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี	102	2.85	1.061	24.824	0.003*
ระดับปริญญาตรี	237	3.23	0.984		
ระดับปริญญาโท	38	2.52	0.935		
ปริญญาเอก	23	2.47	0.825		
รวม	400				

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.36 พบว่า ค่า F เท่ากับ 24.824 และค่า P-Value เท่ากับ 0.003 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 5.3.4 สรุปได้ว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวมแตกต่างกัน

สำหรับการทดสอบเพื่อให้ทราบค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายกลุ่มนั้น ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบผลต่างนัยสำคัญ (LSD) ในการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison) ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.37 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่าง

ระดับการศึกษา	ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
		2.85	3.23	2.52	2.47
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.85	-	-0.240 (0.001)*	-0.380 (0.019)*	-0.340 (0.009)*
ปริญญาตรี	3.23		-	-0.140 (0.301)	-0.100 (0.073)
ปริญญาโท	2.52			-	0.040 (0.183)
ปริญญาเอก	2.47				-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.37 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยน้อยกว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยน้อยกว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีระดับการศึกษาปริญญาโท

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยน้อยกว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีระดับการศึกษาปริญญาเอก

แต่สำหรับตัวแปรระดับการศึกษาอื่น ๆ นั้นไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สมมติฐานที่ 5.3.5 อาชีพแตกต่างกันมีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : อาชีพที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : อาชีพที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.38 การเปรียบเทียบการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	P-Value
นักเรียน/นักศึกษา	43	2.10	0.460	16.335	0.005*
ข้าราชการ	49	3.20	0.970		
พนักงานบริษัทเอกชน	108	3.69	1.036		
ธุรกิจส่วนตัว	169	3.77	0.910		
เกษตรกร	8	2.30	0.442		
เกษียณ/ว่างงาน	23	2.95	0.394		
รวม	400				

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.38 พบว่า ค่า F เท่ากับ 16.335 และค่า P-Value เท่ากับ 0.005 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 5.3.5 สรุปได้ว่าอาชีพที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวมแตกต่างกัน

สำหรับการทดสอบเพื่อให้ทราบค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวม จำแนกตามอาชีพเป็นรายกลุ่มนั้น ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบผลต่างนัยสำคัญ (LSD) ในการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison) ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.39 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่าง

อาชีพ	ค่าเฉลี่ย	นักเรียน/ นักศึกษา	ข้าราชการ	พนักงาน บริษัทเอกชน	ธุรกิจ ส่วนตัว	เกษตรกร	เกษียณ/ ว่างงาน
		2.10	3.20	3.69	3.77	2.30	2.95
นักเรียน/ นักศึกษา	2.10	-	1.100 (0.000)*	-1.590 (0.028)*	-1.670 (0.005)*	-0.200 (0.365)	-0.850 (0.143)
ข้าราชการ	3.20		-	-0.490 (0.241)	-0.570 (0.539)	0.900 (0.016)*	0.250 (0.127)
พนักงาน บริษัทเอกชน	3.69			-	-0.080 (0.084)	1.390 (0.001)*	0.74 (0.321)
ธุรกิจส่วนตัว	3.77				-	1.470 (0.039)*	0.820 (0.310)
เกษตรกร	2.30					-	-0.650 (0.079)
เกษียณ/ ว่างงาน	2.95						-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.39 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวม จำแนกตามอาชีพ สามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยน้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพข้าราชการ

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยน้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยน้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพข้าราชการ มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพเกษตรกร

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนมีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย มากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพเกษตรกร

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัวมีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทยมากกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีอาชีพเกษตรกร

แต่สำหรับตัวแปรระดับการศึกษาอื่น ๆ นั้น ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สมมติฐานที่ 5.3.6 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 : รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.40 การเปรียบเทียบการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย
จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	n	$\bar{X}$	S.D.	F	P-Value
6,000-8,000 หยวน	111	2.97	0.582	7.535	0.001*
8,001-10,000 หยวน	151	3.79	0.882		
10,001 หยวนขึ้นไป	138	3.37	0.431		
รวม	400				

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.40 พบว่า ค่า F เท่ากับ 7.535 และค่า P-Value เท่ากับ 0.001 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ 5.3.6 สรุปได้ว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวมแตกต่างกัน

สำหรับการทดสอบเพื่อให้ทราบค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวม จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเป็นรายกลุ่มนั้น ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบผลต่างนัยสำคัญ (LSD) ในการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison) ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.41 การเปรียบเทียบพหุคูณเพื่อทดสอบความแตกต่าง

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	ค่าเฉลี่ย	6,000-8,000 หยวน	8,001-10,000 หยวน	10,001 หยวน ขึ้นไป
		2.97	3.79	3.37
6,000-8,000 หยวน	2.97	-	-0.820 (0.001)*	-0.400 (0.000)*
8,001-10,000 หยวน	3.79		-	0.420 (0.086)
10,001 หยวนขึ้นไป	3.37			-

*P < 0.05

จากตารางที่ 4.41 พบว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย โดยรวม จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนสามารถสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 6,000-8,000 หยวนต่อเดือน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 8,001-10,000 หยวนต่อเดือน

กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 6,000-8,000 หยวนต่อเดือน มีการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อเนื้อหาข่าวสารวัฒนธรรมไทย น้อยกว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีรายได้เฉลี่ย 10,001 หยวนขึ้นไปต่อเดือน

แต่สำหรับตัวแปรระดับการศึกษาอื่น ๆ นั้น ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตอนที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์กลุ่ม

ประเด็นคำถามในการสัมภาษณ์กลุ่ม (Focus Group Interview) นักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย เรื่องความต้องการการเปิดรับและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีน ณ ห้องอาหารจีนโรงแรมเอสซีพาร์ค วันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2559 สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 4 คน ใช้วิธีการขออาสาสมัครจากนักท่องเที่ยวชาวจีน นักท่องเที่ยวชาย 2 คน และ นักท่องเที่ยวหญิง 4 คน โดยคลงกันด้วยลักษณะทางประชากรดังนี้

ข้อมูลทั่วไปของผู้ถูกวิจัย

คนที่ 1 เป็นผู้ชาย ชื่อ จ้าวฮั่นจื่อ อายุ 52 ปี ระดับการศึกษาปริญญาโท อาชีพนักธุรกิจ แต่งงานแล้ว มาจากกวางโจว

คนที่ 2 เป็นผู้ชาย ชื่อ หลี่ซู่สือ อายุ 52 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรี อาชีพนักธุรกิจ ซื้อขายน้ำมัน แต่งงานแล้ว มาจากเฉิงไห่ซานโถว

คนที่ 3 เป็นผู้หญิง ชื่อ หลี่เก้อหลิน อายุ 58 ปี ระดับการศึกษามัธยม อาชีพแม่บ้าน เป็นโสด มาจากโผวเล้งซานโถว

คนที่ 4 เป็นผู้หญิง ชื่อ หล่อก๊วยจง อายุ 55 ปี ระดับการศึกษามัธยม อาชีพขายของ เป็นโสด มาจากโผวเล้งซานโถว

คนที่ 5 เป็นผู้หญิงชื่อ เต็นหย่าหยิน อายุ 28 ปีระดับการศึกษาปริญญาตรี อาชีพพนักงานบริษัท เป็นโสด มาจากกวางโจว

คนที่ 6 เป็นผู้หญิงชื่อ ฟงหวานถึง อายุ 64 ปี ระดับการศึกษามัธยม อาชีพแม่บ้าน เป็นหม้าย มาจากกวางโจว

ผู้วิจัยได้ข้อสรุปจากการสัมภาษณ์กลุ่ม (Focus Group Interview) นักท่องเที่ยวชาวจีนจากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) สรุปความสัมพันธ์ของตัวแปรประชากรศาสตร์ของผู้ถูกวิจัย ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ กับความต้องการการเปิดรับและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยได้ดังนี้

นักท่องเที่ยวชาวจีนที่อายุอยู่ในช่วงวัยกลางคน เพศชาย 2 คน ระดับการศึกษาคอนข้างสูงถึงระดับสูง เป็นเจ้าของกิจการและทำงานประจำในสายธุรกิจ รายได้ค่อนข้างดีถึงรายได้สูง มีผลต่อความสนใจ เปิดรับ รับรู้ ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และมีพฤติกรรมสนใจค้นคว้าข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยตลอดจนชีวิตความเป็นอยู่ ความเชื่อ ข่าวสารเศรษฐกิจการเมือง ประเภทของสื่อที่สนใจเปิดรับ คือ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต สื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร โบรชัวร์ สื่ออื่น ได้แก่ สื่อนิทรรศการ การออกบูธ เนื้อหาที่สนใจเรื่องสารคดี ข่าวสาร ไม่รู้สึกอึดอัดกับมารยาทหรือข้อห้ามเพราะในประเทศจีนการติดต่อธุรกิจก็ต้องระมัดระวังเรื่องมารยาทเช่นเดียวกัน ราคาทัวร์ที่เลือกซื้อมาท่องเที่ยวจะเลือกราคาคอนข้างสูงเพื่อพักโรงแรม 5 ดาว รับประทานอาหารทะเล ชมการแสดง มีเวลาพักผ่อนท่องเที่ยวในทัวร์อย่างอิสระได้เล่นกอล์ฟ และเจรจาธุรกิจตามอัธยาศัย มีความคิดเห็นว่าควรระบุข้อห้ามและข้อควรปฏิบัติตลอดจนมารยาทไทยไว้ในเอกสารการท่องเที่ยวทุกชนิดและสื่อทุกประเภทเป็นข้อควรรู้แก่นักท่องเที่ยวชาวจีน

นักท่องเที่ยวชาวจีนหญิงที่มีอายุน้อยตัวอย่างมีหญิง 2 คน ระดับการศึกษาคอนข้างสูงทำงานประจำในสายธุรกิจ มีรายได้ประจำ มีผลต่อความสนใจ เปิดรับ รับรู้ ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย และมีพฤติกรรมในการเปิดรับข้อมูลข่าวสารวัฒนธรรมไทยโดยการค้นคว้าข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยตลอดจนชีวิตความเป็นอยู่ ความเชื่อ ข่าวสารการเมือง จากสื่อประเภทต่าง ๆ ได้แก่ ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต สื่อสิ่งพิมพ์ เช่น นิตยสาร โบรชัวร์ เอกสารการท่องเที่ยว สื่ออื่น ๆ เช่น งานออกบูธ งานจัดนิทรรศการ สำหรับเนื้อหาที่สนใจ ได้แก่ สารคดี ข่าวสาร ภาพยนตร์ แฟชั่น ข่าวสารโฆษณา และประชาสัมพันธ์ ติดตามข้อมูลส่งเสริมการท่องเที่ยวและให้ความสนใจกับสถานที่ท่องเที่ยวใหม่ ๆ แปลก ๆ รู้สึกอึดอัดกับเรื่องการระมัดระวังในการแต่งกายให้มิดชิด และการต้องควบคุมเสียงไม่ให้เอะอะซึ่งคนจีนก็พูดจากันแบบนี้เป็นปกติในชีวิตประจำวัน ทัวร์ที่เลือกซื้อมาท่องเที่ยวจะเลือกราคากลางค่อนข้างต่ำและถ้ามีเวลาอิสระก็จะ

ค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตที่มีการโพสต์แนะนำสถานที่ท่องเที่ยว มีความคิดเห็นว่าควรระบุข้อห้าม และข้อควรปฏิบัติตลอดจนมารยาทไทยไว้ในเอกสารการท่องเที่ยวทุกชนิดและสื่อทุกประเภทเป็น ข้อควรรู้แก่นักท่องเที่ยวชาวจีน

นักท่องเที่ยวชาวจีน เพศหญิง 2 คน อายุมากในช่วงวัยกลางคน การศึกษาไม่สูง ไม่ได้ ทำงานประจำในสายธุรกิจ ค้าขายอยู่กับบ้าน ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการค้นคว้าข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยมากนัก ส่วนใหญ่มักรับฟังจากสื่อบุคคล ได้แก่ ตัวแทนบริษัททัวร์ ไกด์ เพื่อน หรือญาติ ที่มีข้อมูลหรือเคยเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ใช้สื่อประเภทอื่น ๆ ได้แก่ ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ โบรชัวร์เอกสารการท่องเที่ยว สำหรับเนื้อหาที่สนใจ ได้แก่ ภาพยนตร์ รายการบันเทิง ไม่รู้ลึกซึ้งอัดกับข้อห้ามและข้อควรปฏิบัติตามมารยาทที่ดีของวัฒนธรรม ไทย ถ้ามีทัศนคติบอกก็ยินดีทำตาม มีความคิดเห็นว่านักท่องเที่ยวชาวจีนมีจำนวนมากจึงมีปริมาณ ของสัดส่วนนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวมาก ดังนั้นเมื่อส่งเสียงดังหรือแต่งกายไม่สุภาพหรือแสดง พฤติกรรมบางอย่างที่ผิดมารยาทหรือผิดประเพณีก็จะเห็นชัดเจนมากกว่านักท่องเที่ยวชาติอื่น ๆ ที่มี ปริมาณน้อยกว่า ซึ่งไม่อยากให้เหมารวมว่าคนจีนเป็นอย่างไรที่เห็นว่าไม่มีมารยาททั้งหมด อันที่จริง แล้วในประเทศจีนเองคนสูงอายุก็น่าได้รับการอบรมให้มีมารยาทในการแสดงออกในที่สาธารณะ แต่เด็กรุ่นใหม่ไม่ได้รับการปลูกฝังจึงทำตามสบาย ทัวร์ที่เลือกซื้อมาท่องเที่ยวจะเลือกราคากลาง ค่อนข้างต่ำเพราะต้องการมาไหว้พระ กินอาหารทะเล ดูโชว์อาคาซ่า เที่ยวทะเลพัทยาและที่สำคัญ ที่สุดคือ ต้องการมาซื้อยาสมุนไพรบำรุงกำลังที่ประเทศไทยขายถูกคุณภาพดี มีความคิดเห็นว่าควร ระบุข้อห้ามและข้อควรปฏิบัติตลอดจนมารยาทไทยไว้ในเอกสารการท่องเที่ยวทุกชนิดและสื่อทุก ประเภทเป็นข้อควรรู้แก่นักท่องเที่ยวชาวจีน

ผู้วิจัยได้สรุปเป็นตารางตัวแปร เพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา อาชีพ รายได้ กับ ความต้องการ การเปิดรับและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยของนักท่องเที่ยวชาวจีน ไว้ดังนี้

ตารางที่ 4.42 สรุปความสัมพันธ์ของตัวแปรกับความต้องการ การเปิดรับและการรับรู้ข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยได้ดังนี้

ตัวแปร เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้	ความต้องการ การเปิดรับและการรับรู้ข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย
- ชาย 2 คน อายุกลางคน สมรสแล้ว การศึกษา สูง รายได้ประจำและสูง	- ต้องการข้อมูลมาจากทุกสื่อโดยเฉพาะ อินเทอร์เน็ต เปิดรับกว้างหลากหลายรับรู้มาก อย่างเข้าใจ
- หญิง 2 คน อายุกลางคน ทั้งโสดและสมรส แล้ว การศึกษาน้อย เป็นแม่บ้านค้าขายรายได้ ปานกลางและไม่มีรายได้ (มาท่องเที่ยวกับ ลูก)	- ต้องการข้อมูลน้อยจากสื่อโทรทัศน์ ภาพยนตร์ สื่อบุคคลโบรชัวร์ งานส่งเสริม การขาย เปิดรับไม่มากแต่เมื่อรับรู้ยินดีปฏิบัติ ตาม
- หญิง 2 คน อายุน้อย โสด การศึกษาค่อนข้าง สูง มีรายได้ประจำระดับปานกลาง	- ต้องการข้อมูลมาจากทุกสื่อโดยเฉพาะ อินเทอร์เน็ต เปิดรับกว้างแต่บางอย่างก็อึดอัด ไม่อยากปฏิบัติ

สรุปจากสิ่งที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผลการวิจัยที่ได้จากระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณและการสัมภาษณ์กลุ่มนั้นสอดคล้องกัน กล่าวคือ ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้น ความแตกต่างของเพศและสถานภาพสมรสไม่มีความแตกต่างกันในความต้องการ การเปิดรับและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย แต่ความแตกต่างของอายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ มีความแตกต่างกันกับความต้องการ การเปิดรับและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า การเก็บข้อมูลด้วยระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพจากผู้ให้ข้อมูลหลักที่เป็นหญิงอายุน้อย มีระดับการศึกษาค่อนข้างสูง มีวิถีชีวิตที่ทันสมัยใช้เครื่องมือสื่อสารคอมพิวเตอร์ในชีวิตประจำวันตลอด มีความกระตือรือร้นในการค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยมากกว่าผู้สูงอายุซึ่งมักจะเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่ออื่น ๆ ที่เข้าถึงได้ง่ายเช่น สื่อโทรทัศน์ ภาพยนตร์ สื่อสิ่งพิมพ์ประเภทโบรชัวร์ หนังสือพิมพ์ และสื่อบุคคล